

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/108/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203465
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2716203465.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov: JUDr. Daniela Ilavského ako predsedu senátu a Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Michal Novotný ako členovia senátu v sporovej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: T. H., nar. XX. Y. XXXX, Y. XXX/XX, V., o 717 € s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1 C 65/2016-57 z 26. apríla 2018 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje vo výrokoch II a III.
- II. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi 464,72 € s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 22. júna 2008 ako nevrátenú istinu a úroky zo zmluvy o úvere č. 2360267, pri uzavretí ktorej žalovaný spáchal úverovú podvod, za čo bol aj právoplatne odsúdený, II. zamietol žalobu vo zvyšku, t. j. čo do zaplatenia 252,28 € s úrokom z omeškania, a III. priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za dokázaný tento skutkový stav:

3. Žalobkyňa 25. apríla 2008 uzavrela so žalovaným - fyzickou osobou spotrebiteľom zmluvu o úvere č. 2360267, na základe ktorej mu žalobkyňa poskytla 14.000 býv. Sk (464,73 €) a žalovaný sa zaviazal vrátiť ich v šiestich splátkach po 119,50 €. Zmluva neobsahovala údaj o ročnej úrokovej sadzbe, o ročnej percentuálnej miere nákladov, ani o konečnej splatnosti úveru. Rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 2 T 3/2009-109 právoplatným 29. októbra 2009 bol žalovaný odsúdený za prečin úverového podvodu spáchaný pri uzavretí tejto zmluvy a žalobkyňa bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

4. Právne súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere medzi stranami za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z., chýbali v nej však náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. g), h), j) a k) cit. zák., v dôsledku čoho bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 a 4 tohto zákona č. 129/2010 Z. z. Škoda žalobkyňa teda predstavuje len skutočne spôsobenú škodu vo výške skutočne poskytnutých prostriedkov, teda sumy 464,72 €, keď podľa ustálenej judikatúry k § 193 C. s. p. (nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 269/2011, judikáty R 27/1977 a R 22/1979) nebol viazaný výškou škody ustálenou v trestnom rozsudku.

5. Včas podaným odvolaním sa žalobkyňa domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie o

nedostatku náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Súd sa mal v konaní zaoberať výškou náhrady škody (t. j. skutočnou škodou a ušlým ziskom), ktorá bola preukázaná trestným rozkazom a súd sa mal zaoberať len výškou škody. Na podporu odvolacích argumentov poukázala na rozhodovaciu prax všeobecných súdov.

6. Žalovaný sa k odvolaniu doručenému mu do vlastných rúk 2. júla 2018 nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom výroku II a súvisiacom výroku III o trovách konania (§ 379 C. s. p.), ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario). Po jeho preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov a väd, na ktoré je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 C. s. p.), dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. záväzný skutkový stav reprodukováný v odseku 3 tohto rozsudku. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 C. s. p. a je v podstate len reprodukciou listín, medzi ktorými neboli rozpory a ktorých pravosť a pravdivosť v konaní nebola spochybnená.

9. Žalobkyňa svoj nárok uplatňovala z titulu náhrady škody, ktorú jej mal spôsobiť žalovaný tým, že od nej vylákal úver, za čo bol aj trestným súdom právoplatne odsúdený. Nárok na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zák. predpokladá existenciu protiprávneho činu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi. Vychádzajúc z rozsudku č. k. 2 T 3/2009-109, protiprávne konanie žalovaného spočívalo v tom, že uviedol pri uzatváraní zmluvy nepravdivé údaje o svojom príjme a finančných prostriedkoch na splácanie úveru, čím uviedol žalobkyňu do omylu a vylákal od nej úver. Súd na tomto mieste len pripomína, že v zmysle § 222 ods. 1 Trestného zákona nepatrí k znakom skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu nesplácanie úveru, ale len uvedenie iného do omylu v otázke splnenia podmienok na jeho poskytnutie alebo splácanie a vznik škody. Súd prvej inštancie správne poukázal aj na to, že v zmysle judikatúry (porov. R 27/1977, R 22/1979) rozsudok súdu v trestnom konaní nie je pre civilný súd záväzný v zmysle § 193 C. s. p. v časti výšky škody, a to ani vtedy, ak je škoda kvalifikačným znakom trestného činu. V dôsledku toho ani právoplatné odsúdenie žalovaného za trestný čin nevylučuje, aby súd v civilnom sporovom konaní dokazoval a zisťoval výšku škody. To koniec koncov výslovne pripúšťa aj žalobkyňa v odvolaní.

10. Žalobkyňa za škodu považuje okrem samotnej vyplatenej istiny 14.000 Sk (t. j. 464,72 €) aj nárok na „príslušný poplatok“ v sume 7.600 Sk (252,27 €). Zo skutkovej vety trestného rozsudku však vyplýva, že konanie dlžníka malo za následok uvedenie veriteľa do omylu ohľadom splnenia podmienok poskytnutia úveru. Z toho ale vyplýva, že ak by dlžník takto nepostupoval, veriteľa by do omylu neuviedol. Pojem „uvedenie do omylu v otázke splnenie podmienok na poskytnutie úveru alebo na jeho splácanie“ možno interpretovať jedine tak, že ide o stav, kedy sa veriteľ mylne domnieva, že dlžník spĺňa podmienky na poskytnutie úveru resp. ich splácanie, hoci ich v skutočnosti nespĺňa. Ak by veriteľ (žalobkyňa) v tomto omyle nebol, vedel by, že dlžník tieto podmienky nespĺňa. Dôsledkom toho by ale bolo, že by veriteľ dlžníkovi žiaden úver neposkytol a žiadnu zmluvu by s ním neuzavrel. Pochívne konanie dlžníka, teda uvedenie pravdivých údajov, by tak malo za následok práve a len to, že by s ním veriteľ žiadnu zmluvu o úvere neuzavrel a úver by neposkytol, pretože by veriteľ vedel (nebol by v omyle), že dlžník nespĺňa podmienky jeho priznania. Z toho ale vyplýva, že ak by zmluva o úvere nebola uzavretá, nemohol by veriteľ mať nárok na úroky, keďže tie práve pojmovovo predpokladajú existenciu zmluvy. Dlžník teda veriteľa nemohol obrať o úroky tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo jeho splácania, pretože ak by ho do omylu neuviedol, veriteľ by taktiež nárok na úroky nemal. Konanie žalovaného ako dlžníka tak môže byť kauzálne pre vznik škody vo výške istiny úveru, pretože ak by veriteľa neuviedol do omylu, istina by mu nebola vyplatená. Nemôže však byť kauzálne pre vznik škody v podobe ušlého príslušenstva zo zmluvy o úvere. Potom je ale nadbytočné zaoberať sa otázkou, či by táto zmluva mala alebo nemala všetky náležitosti, ak by pri riadnom a zákonnom správaní žalovaného vôbec uzavretá nebola.

11. Súd prvej inštancie tak v podstate správne zamietol žalobu v časti zodpovedajúcej sume 7.600 Sk, teda „príslušnému poplatku“ v zmysle zmluvy o úvere, keďže v tejto časti chýba medzi protiprávnym správaním žalovaného a vznikom škody v rozsahu zodpovedajúcom tejto sume príčinná súvislosť.

Odvolací súd tak napadnutý rozsudok v tejto časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil (výrok I).

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 257 v spojení s § 396 C. s. p., keď plne úspešnému žalovanému, ktorý by inak mal nárok na ich náhradu podľa § 255 ods. 1 § 396 C. s. p., žiadne trovy nevznikli (výrok II).

13. Rozhodnutie prijal senát jednomyseľne (3 : 0).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C. s. p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.